

Kolumni: Irlannista sotilaan perässä Japaniin

25.3.2024 14.00

UUSINTA v. 2016 - Riina Laamanen (34) lähti 19-vuotiaana au-pairiksi Irlantiin. Rakkaus Dubliniin oli niin syvällä, että hän muutti maahan seitsemän vuotta sitten. Riina on työskennellyt vuoropäällikkönä gourmet-ravintolassa, mutta elämä muuttui kun hän muutti Japaniin amerikkalaisen, USA:n armeijassa palvelevan poikaystävänsä luo. Osa II.

Dublin-Tokio, lentoaika 12 tuntia 50 minuutia. Minä en voi kuvitella mitään vähemmän houkuttelevaa. Lentäminen ja matkustaminen yleensäkin on kuin kuollutta aikaa. Kahden määränpään välissä oleva kiirastuli, jossa vain odotetaan että aika kuluisi ja elämä voisi taas alkaa. Luen lehtiä, katselen huonoja elokuvia ja käytän kaiken japanini lyhyeen keskusteluun vanhan japanilaisen pariskunnan kanssa. Keskustelu kestää noin viisi minuuttia enkä minä ymmärrä pariskunnan vastauksista mitään. Japanilaiset ovat loputtoman ystävällisiä ja kohteliaita. On hyvin mahdollista ettei pariskuntakaan ymmärrä sanaakaan siitä mitä heille yritän sanoa mutta kulttuurilleen uskollisina he teeskentelevät ja hymyilevät ja kehuvat hyvää kielitaitoani. Tai ainakin haluan uskoa niin.

Kun kone viimein laskeutuu Tokioon, en ole nukkunut yhtään. Maahanmuuttoviranomaisten luo on yli tunnin jono. Edelläni jonottavat saksalaiset turistit kuluttavat aikaansa vitsailemalla. Ei ole hyvä ajatus puhua, edes huumorilla, kaikista aseista ja huumeista mitä maahan aikoo salakuljettaa japanilaisten maahanmuuttoviranomaisten kuullen, täällä ei tunneta huumorintajua ja yksi saksalaisista viedään takahuoneeseen kuulusteluun. Samantien kaikki muut jonossa hiljenevät ja tunnelma on kuin ylioppilaskirjoituksissa.

Maahanmuutto- ja tullimuodollisuuksien jälkeen kävelen viimeinkin pitkään odottaneen poikaystäväni luo. Matt ei ole tietenkään matkustanut melkein vuorokautta ja on täynnä innostunutta energiaa. Kahden tunnin puheliaan ajomatkan jälkeen saavumme Yokosukan amerikkalaiseen laivaston tukikohtaan. Portilla odottaa aseistettu sotilas. Tervetuloa Amerikan maaperälle. Minä saan väliaikaisen kulkulupani jota minun pitää kuljettaa jatkuvasti mukanani ja lähdemme viemään laukkuni Mattyn luo. Ero tukikohdan ja sen ulkopuolella aukeavan Japanin välillä on valtava. Tukikohdassa myydään ainoastaan amerikkalaisia tuotteita, kaikki puhuvat englantia, pääkadulla on McDonalds, Starbucks, Pizza hut... Paikka näyttää normaalilta pieneltä amerikkalaiselta kaupungilta kerrostaloineen, elokuvateattereineen, ravintoloineen ja päiväkoteineen. Matt asuu puutalossa, joka tukikohdan mittakaavan mukaan on pieni mutta japanilaisiin taloihin verrattuna suunnattoman suuri. Jätämme matkalaukkuni sinne ja suuntaamme Yokohaman Octoberfestiin joka juhlistaa Japanin ja Saksan 150 vuotta kestänyttä yhteistyötä.

Japanilaiset ihmiset ovat alati kohteliaita, auttavaisia ja ystävällisiä, jopa kolmen oluttuopin jälkeen. Yokohaman satamassa oleva Octoberfest on tupaten täynnä paikallisia, en näe muita länsimaalaisia missään vaikka suuri osa Yokohaman ja Yokosukan väestöstä on tukikohdan vuoksi amerikkalaisia. Lavalla saksalainen bändi soittaa Harry Belafontea ja ihmiset laulavat mukana ja tanssivat ja nostavat tuoppejaan. Yhden päivän aikana olen ollut Irlannissa, Japanissa, Yhdysvalloissa ja nyt tässä saksalaisessa olutjuhlassa. Maailma on todellakin pienentynyt.

Monen tuopin, bratwurstin ja sianpotkan jälkeen lähdemme takaisin tukikohtaan jossa vietän muutaman yön ennenkuin Matt menee takaisin töihin ja minä muutan vierasmajaan Yokosukan keskustassa. Suunnitelmissa on Tokion Disneyland, Kamakuran muinainen temppeli ja ostospäivä Tokiossa. Japanissa on kuumaa ja kosteaa vuodenajasta huolimatta ja yön täyttää sirkkojen siritys. Kun Mattyn nukkuessa istahdan kuistille polttamaan tupakan, kipuaa roskapöntöstä jalkojeni juureen pesukarhu. Minä en malta edes ajatella nukkumista.